

El bandoler · Lluís Llach

lam Sol lam Era el segle XIX
Do Fa Do amb el nom de Joan Serra
Fa Mi es coneix un bandoler
lam rem lam per tothom en Lapera.

Li agradava la sang
i el xiprer encara recorda
tots els crits que allà han pregat:
pietat, pietat!

lam Sol lam - No em mateu
Do Fa Do que tinc dos fills i una esposa,
Mi lam us daré tot mon diner,
Mi Fa però no em claveu eixa daga

lam Sol lam - No em mateu
Do Fa Do us demano per ma mare!
Mi lam - Reseu l'últim crec en déu
Sol lam - Pietat, pietat!

l'endemà,
davant la Verge del Carme,
de genolls està pregant,
i a dos ciris encén la flama.
Però altre cop surt de bosc
un gemec que el vent escampa
i el botxí no escoltarà:
pietat, pietat !

- No em mateu...

però, Joan Serra,
avui t'ha mancat la sort,
dos soldats t'han pres ben fort
i ara estàs entre barrots.

L'endemà de bon matí,
feu la forca preparada,
en Laperà dona un crit,
és l'última pregaria

- No em mateu...

- quan jo sigui ben mort
i penjat de l'alta forca
i defalleixi mon cor
i m'aneu a posar a la fossa,
que algú resi una pregaria
davant la Verge del Carme
i que dos ciris tinguin flama

